

КРАСНОМОВНА ПАУЗА В ЛОНДОНІ WILKINSON

Наступний день був днем повної свободи.

Жодних зустрічей.

Жодного розкладу.

Жодного водія.

Жодних церемоній.

Я гуляв Пікаділлі-серкус, і мій погляд щоразу тягнувся в той самий бік.

Сохо.

Замолоду мене приймали в тих місцях.

Не лише як клієнта.

Ще й як спостерігача.

Бажаного гостя.

Відверто бажаного.

З роками я зрозумів, що слабкості не треба приховувати.

Їх треба розуміти.

А коли вони нікому не шкодять, їх можна навіть плекати тим, що приносить нам задоволення.

Я йшов неквапом.

Лондон здавався тихішим, ніж зазвичай.

Може, змінилося місто.

Може, змінився я.

А може, це був просто вплив Меггі.

Відтоді як я її зустрів, кожна вулиця, здавалося, розповідала історію.

Кожна будівля ніби берегла спогад.

Кожен куточок міста ніби належав комусь, кого вже не було.

Уперше я не відвідував Лондон.

Я його слухав.

І, перетинаючи Пікаділлі-серкус серед вогнів, туристів і старих привидів моєї молодості, я знав, що це не день відпочинку.

Це був просто антракт між одним уроком і наступним.

Бо наступного дня я знову мав побачити свою тітку.

А з нею, найпевніше, ще один фрагмент історії, яку ніхто ще не закінчив розповідати.

Ferdinando